

taget hul på, men vi er altså ikke så langt fremme på nuværende tidspunkt, at beslutningerne på området kan træffes.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Der blev rettet et par enkelte spørgsmål til mig.

Fru Annette Just og hr. Steen Gade pegede på en af de beregninger, som er lavet i et skrift fra Økonomiministeriet. Beregningen er en vurdering ud fra erfaringerne fra bl.a. Spanien og Portugal af, hvor meget et land kan absorbere og anvende på en konstruktiv og god måde sammenholdt med dets økonomi som sådan, og erfaringen viser altså, at det er i størrelsesordenen 4 pct. af BNP.

Jeg tror, det var fru Annette Just, der pegede på, at DUPI-rapporten nævner, at hvis alt andet var uændret, ville nogle lande modtage op til 30 pct. af deres bruttonationalprodukt. Det siger jo sig selv, at alene det lille eksempel angiver nødvendigheden af at ændre på strukturfondene, og som udenrigsministeren har sagt, er det arbejde også sat i gang.

Med hensyn til de 4 pct., som hr. Steen Gade nævnte i en lidt anden sammenhæng, vil jeg sige, at med de erfaringer, vi har gjort med udvidelsen af EF/EU gennem tiderne og anvendelse af strukturfonde og andre fonde, er det logisk, at de ikke kan bruges i de revisioner, der skal ske af strukturfondene.

Hr. Kent Kirk spurgte direkte til en form for indirekte strukturstøtte, som man kunne kalde det. Det kaldes i andre sammenhænge også unfair skattekonkurrence, og et af eksemplerne er det irske med Dublin Docks, hvor man har særlige skattebegünstigede forhold i en vis årrække. Det er en ordning, som er godkendt af Kommissionen til brug under visse forhold, og det er klart utilfredsstillende. Der er andre eksempler end lige netop det, jeg har nævnt her. Der er også ting, som bliver »overset« af Kommissionen, som burde kigge efter det, man kunne kalde indirekte statsstøtteordninger. Det er en sag, der er megen interesse for i det Ministerråd, jeg sidder i, og der vil blive arbejdet med den i et udvalg, som er nedsat under kommissær Monti.

Så har jeg lige en bemærkning til hr. Keld Albrechtsen, som kom med et meget demagogisk udfald, der var formuleret således, at de central- og østeuropæiske lande jo ikke har andet valg end enten ikke at komme ind på markedet eller at skulle ind under Den Økonomiske Monetære Union »med alle de asociale

konsekvenser, det har«. Jeg vil godt tilbagevise den påstand og sige, at den mest asociale politik, man overhovedet kan føre – uanset hvilket land der er tale om – er en politik, hvor der ikke er orden i økonomien, hvor man har stigende gæld osv. osv. Det er i virkeligheden det, der er det mest asociale, og Den Økonomiske Monetære Union er en måde at sikre en langt større stabilitet og orden i økonomierne i landene, hvilket kan ses af, at de 15 lande, der i dag er medlem af EU, samlet set ikke har haft en så god økonomi før, hvis vi kigger tilbage i dette århundrede, som de har nu.

Til allersidst et svar til hr. Thulesen Dahl, som stillede en række spørgsmål om svindel og sagde, at den bedste måde at fjerne svindel på er jo ved at fjerne tilskuddene. Det er et synspunkt, jeg kan være fristet til at erklære mig enig i, men jeg falder ikke for fristelsen. Det er klart, at i alle de systemer, hvor der er muligheder for tilskud – og det gælder jo, uanset om det er i EU, eller det er i Danmark eller andre lande – er der også en fristelse til at omgå reglerne og udnytte systemerne imod hensigten. Men det skal nu ikke forhindre os i at have den slags systemer; vi har jo også selv tilskudsordninger af forskellig art i Danmark, som vi prøver at kontrollere, så godt det nu kan lade sig gøre.

Jeg må afvise, at regeringen har bidraget til at underminere Revisionsretten, som jeg tror hr. Thulesen Dahl sagde, med behandlingen af de danske sager. Det er jo fuldstændig legalt – og det er det, der har været tilfældet i nogle danske sager – at der har været uenighed mellem Revisionsretten og de danske myndigheder om, hvad det egentlig er, der er foregået. Det er et spørgsmål om procedure, og en af de procedurer, der har manglet, men som nu er indarbejdet, er, at de lande, som får en påtale eller en anmærkning af Revisionsretten, også får mulighed for, inden Revisionsrettens arbejde er færdigt, at svare på kritikpunkterne. Det er jo en måde til at få afdækket, om der er fejl eller ikke, og hvilken karakter fejlene har.

Men ellers er jeg enig i det, hr. Thulesen Dahl sagde om, at Revisionsretten fungerer bedre og bedre. Jeg synes selv, der er gjort meget store fremskridt bare i de år, jeg har været minister for området, og jeg tror, at presset fra ikke alene Danmark, men også en lang række andre lande – stort set alle landene er jo interesseret i det her, fordi det er et folkeligt problem alle steder – bevirker, at vi kan se frem til, at der fortsat vil ske fremskridt, og at vi vil få løsninger på pro-